

af de Spørgsmaal, som Mindretallene i Fjor have tilstræbt at løse ved at foreslaa visse Regler derom paa dette Lovforslag. Det mener jeg vil give Anledning til nye Overveelser om, hvorvidt de paa det nævnte Fattiglovsforslag optagne Bestemmelser maatte være af den Betskaffenhed, at de for saa vidt tilfredsstillende Mindretallene saaledes, at disse ikke fastholde Forslagene paa dette Sted, saaledes at der altsaa kan være Udsigt til, at Overenskomst ogsaa med Hensyn til dette Punkt kan tilveiebringes. — Der er et tredje Punkt, som i det Mindste et Mindretal, om end subsidiært, med megen Fasthed, med megen Kraft søgte at bringe ind i Lovforslaget, uden at det lykkedes det ærede Mindretal at vinde Udvalgets Flertal for sin Opsættelse. Der er, at en Alderdomshjælp paa en anden og mere intensiv Maade skulde sættes i Forbindelse med dette Lovforslag; men ogsaa i den Henseende indeholdes der jo Bestemmelser i Lovforslaget om Fattigvæsenet, som er forelagt i det andet Thing, og det er muligt, at der derved er bragt Elementer til Stede, som kunne tilveiebringe en Samstemning om dette Lovforslags Indhold. Ganske vist er der et andet Moment endnu, som kan faae Indflydelse paa denne Side af Sagen, nemlig Hensynet til en eventuel Alderdomsforsørgelses-Lov, men et saadant Forslag er jo ikke blevet forelagt i Nar. Det stiller Thinget paa ny overfor et vist almindeligt Spørgsmaal, nemlig om man, overhovedet skal arbejde paa at fremme dette og et andet Lovforslag, som staar senere paa Dagsordenen, saaledes isolerede, eller om man ikke for at overskue det Hele og tage sin Bestemmelse med fuld Tryghed for ikke at præjudicere den ene Sag ved den anden, skulde afvente, at ogsaa et saadant Lovforslag forelaa, som jo tidligere har foreligget. Der er i alt Fald et Medlem af Udvalget, som har anset det for i og for sig rigtig. Udvalgets Flertal har imidlertid ikke ment, og til Skyende og sidst fremsatte det ærede Medlem heller ikke Forslag om, saaledes at udsætte den ene Sag efter den anden. Man har ment, at det ikke vilde være rigtig at bortstare en saa væsentlig og vigtig Begyndelse af den sociale Reform, fordi man kunde tænke sig et senere Supplement dertil, og man har ogsaa ment, at Forslaget kunde affattes og i det Væsentlige var affattet saaledes, at det ikke foregreb et Forslag om et saadant videre Formaal. Det er dette Standpunkt, som jeg ogsaa ved denne Leilighed mener, at ville tilraade Thinget at indtage; det vil med andre Ord sige at fremme denne Sag saa hurtigt som muligt. I den Henseende er jeg ganske i Overensstemmelse

med det, som den ærede Indenrigsminister udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, nemlig, at han ønskede Sagen fremmet saa hurtigt som muligt. Jeg har leilighedsvis antydet, at jeg dog mener, at Sagen nøddendig maa sendes til Udvalg igjen, men derved tror jeg ikke, at den vil blive forhalet. Jeg tror tværtimod, at det er den Maade, hvorpaa den hurtigst og sikkest vil kunne fremmes. Der er, som jeg allerede har omtalt, forskjellige nye Momenter, som mulig kunne tilveiebringe Samstemning paa Punkter, hvor der tidligere har været Uoverensstemmelse, og i alt Fald vil det være det sikreste Maade, hvorpaa Thinget kan komme til at tage sine Beslutninger, naar det om de tilbageværende Differentieringer faaer motiverede Endringsforslag fra Udvalget. Af disse Grunde tror jeg, at det kun er i Overensstemmelse med Duffet om hurtigt Fremme af Sagen, naar jeg senere vil tillade mig at stille Forslag om dens Hensigtning til et Udvalg.

Schlegel: Da jeg forrige Gang, da denne Sag var til Forhandling her, blev valgt til Medlem af Udvalget, stod jeg, som det vil vides af ærede Medlemmer, der ere bekendte med Sagens Gang, som Mindretal i dette Udvalg, og som saadan da jeg tilbøls ogsaa repræsenterer de andre Mindretals Medlemmer, tillader jeg mig at gjøre et Par Bemærkninger til Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse. Jeg maa dog først, ligesom den ærede sidste Taler, udtale en Tak og Anerkjendelse til den høitærede Minister for alt det Hensyn han har taget til de Bemærkninger, der fremkom fra Udvalget, og det ikke blot fra hele Udvalget, men ogsaa fra Mindretallet. Jeg skal indskrænke mig til at gjøre mine Bemærkninger saa kortfattede, som det er mig muligt, og jeg skal derfor kun nævne nogle ganske enkelte Punkter, og da fremhæve, i hvilken Grad der er kommet nye Anstuelser frem i det Forslag, som her foreligger, i Sammenligning med det, der forelaa i Fjor. Jeg vil blot i Forbigaaende nævne Bestemmelsen i § 4, om Aldersgrænsen, som ogsaa blev fremhævet af den sidste ærede Taler. Jeg kæmpede i Udvalget ivrig for, at der ikke maatte sættes nogen Aldersgrænse, eller at der i alt Fald blev sat en overordentlig høi Grænse; ved 70 Aars Alderen vilde jeg have den sat. Dette er ikke blevet taget til Følge. Jeg beklager det høilig, thi jeg kan under ingen Omstændigheder frastalde dette Punkt. Det er en Ubillighed mod Folk, der ere bleve ældre, at de ikke skulle kunne komme ind i en Sygetasjer, og det er